Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul X • nr. [illegible] (696) • joi 2 aprilie 1959 • 8 pag. 30 bani

PRIMA BRIGADĂ ARTISTICĂ, PRIMUL SPECTACOL

Sala căminului cultural era arhiplină. Veniseră să vadă serbarea pionierilor și școlarilor pînă și oamenii care n-au copii la școală. Ce-i atrăsese? In primul rînd, vestea că va fi o serbare deosebită.

Serbarea din 22 martie a pionierilor din comuna Bascov, raionul Pitești, a fost într-adevăr deosebită de celelalte. De lucrul acesta spectatorii s-au convins repede. In loc să apară pe scenă corul școlii, ca de-obicei, apăru un grup de nouă pionieri.

Oamenii au înțeles repede că au în față o brigadă artistică de agitație. Și cum e și firesc să se facă la o serbare de sfîrșit de trimestru, brigada și-a început programul cu cîntece închinate fruntașilor la învățătură. Bădița Ion le-a făcut apoi o urare, iar Tudor Elena, spre bucuria părinților, a citit numele tuturor pionierilor și școlarilor care s-au distins în mod deosebit la învățătură și disciplină. Dar cum printre ei mai sînt, (e drept, un număr mic) și unii cu năravuri urîte, micii „artiști" le-au pregătit și lor cîte un cîntec sau o epigramă. Pentru Bărbulescu Ștefan, Dumitrescu Mariana, din clasa a VII-a și Stoica Ion din clasa a VI-a, care au încercat să copieze la teze, brigada a spus următoarele versuri:

„La oral cînd te ascultă
Taci la tablă ca un trunchi.
Dar în scris știi carte multă...
Cu fițuica pe genunchi".

A urmat apoi cîntecul „Marinică". Numai că în loc de Marinică uneori spuneau Ionică, alteori Petrică. Și colegilor nu le-a fost deloc greu să recunoască în cîntec pe Patru Ion din clasa a V-a B și Stelian Ion din clasa a VII-a „campioni" la întîrzieri.

Brigada „s-a ocupat" și de cei care nu păstrează bunul obștesc. N-au uitat însă să aducă totodată laude micilor tehnicieni care au instalat soneria în școală și au electrificat internatul. Pentru ei și pentru pionierii clasei a IV-a care îngrijesc cel mai bine avutul obștesc, brigada a cîntat două cîntece pionierești, iar echipa de dansuri a jucat dansurile lor preferate.

ANA COZMIȚĂ

Vacanța

LA CLUB

— Dacă vreți, după masă veniți la noi, la clubul întreprinderii. Vă așteptăm, le-a spus nenea Constantin pionierilor, la despărțire.

— Venim negreșit, au răspuns ei, bucuroși de invitația primită.

In întreprinderea de materiale-cale C.F.R. pe care tocmai o vizitaseră, văzuseră multe; cum se repară vagoanele, cum se vopsesc, cum se lucrează scaunele, cum se tapițează și cîte alte lucruri interesante.

Cu muncitorii din întreprindere erau prieteni buni, se întîlniseră adesea.

La ora patru, copiii sosiseră cu toții la club. Erau așteptați. Mesele de șah erau pregătite, așa că partidele au și început. Au început și discuțiile despre ce au văzut ei în uzină, despre vacanța lor atît de bogată în distracții și despre cîte și mai cîte.

Victor, unul dintre pionieri, le-a făcut cunoștință prietenilor cu tatăl lui, muncitor la C.F.R. Și Tanța, colega lui Victor l-a adus pe tatăl ei, mecanic de locomotivă. L-a rugat să le povestească pe unde a călătorit și ce orașe a văzut. Poate că ar mai fi stat mult de vorbă, dacă la televizor n-ar fi început programul. Partidele de șah au fost lăsate pentru a doua zi și distracțiile au încetat. De la club, pionierii au plecat împreună cu muncitorii.

— A fost o zi strașnică, spuneau pionierii.

— Veniți cînd vreți, dacă v-a plăcut la noi. Avem și bibliotecă. Uite, chiar mîine puteți să vedeți un film grozav: „Prăpastia tigrului". Veniți?

— Venim, nene Ștefan, au răspuns cu însuflețire cei din jurul lui.

Seara era luminoasă, cerul senin. Mîine va fi cu siguranță iarăși o zi cu soare. Ca și celelalte zile de vacanță.

ELENA CIRMACIU

La colectivă

Pionierii de la Școala medie și de la cea elementară din Ianca sînt vechi prieteni ai gospodăriei agricole colective „Drumul lui Lenin". Nici în vacanța aceasta de primăvară ei n-au uitat să dea pe la colectivă, pentru a vedea dacă acolo nu e cumva nevoie de-o mînă de ajutor. Insuși președintele G.A.C.-ului le-a ieșit în întîmpinare, bucuros.

— Știam eu că veți veni — le-a spus, zîmbind. Prieteni de nădejde!...

Și s-au apucat de lucru. Tovarășul Eugen Parpală, îngrijitorul de la porcine, nu se mai sătura privindu-i pe copii cu cîtă hărnicie au pornit să curețe încăperile purceilor și să care cărămizile ce-au fost aduse pentru lărgirea crescătoriei.

Pionierii s-au dus apoi la tovarășul Ion Bucșă, tehnicianul viticol. I-au spus, fără ocol, c-au auzit că ar avea nevoie la vie de niscaiva ajutor...

— Cum de nu? încuviință dînsul. Atît așteaptă vița cea tînără, să fie dezgropată!...

In vie, muncă, nu glumă! Dar cu asemenea ajutoare cum sînt pionierii noștri, treaba merge strună. Fătu Nicolae și Fasole Ion, amîndoi dintr-a VI-a, au luat fiecare cîte un șir întreg de butuci, lung de nu-i vezi capătul.

— Hai să vedem care isprăvește mai iute — propune Ion.

Intrecerea e avîntată. Nicolae, mai îndemînatic, reușește s-o ia serios înaintea celuilalt și, terminînd cel dintîi, își ia în seamă încă un șir de dezgropat.

Către amiază, cînd soarele ardea de-acum în creștet, pionierii isprăveau lucrul. Au pornit spre casă cîntînd...

RADU BOGDAN
corespondent voluntar
Galați

In vacanță la Mălini

Primăvara a sosit și în comuna Mălini, din raionul Fălticeni.

S-a uitat să dea o raită pe la școală ca să dea copiilor vacanță. Pămîntul mustește și colțul ierbii e fraged. Dar se pare că mărăcinii care au năpădit izlazul au ghimpi pe care nu-i pot suferi pionierii...

De aceea, înarmați cu sape, cu hîrlețe, au trecut peste Suha Mare, au luat pieptiș dealurile și, bineînțeles, după ce ei vor părăsi izlazul pot suna din tălăncuțe turmele întovărășirii. Pe izlaz nu vor mai fi mărăcini nici de leac, nici de sămînță. **(foto nr. 1.).**

Mărăcinii nu-s buni de nimic. Trebuie scoși și arși. Insă altfel vorbesc pionierii despre pomii din livadă. Ei știu de la școală cum trebuie îngrijiți pomii și nu sînt de loc lipsiți de îndemînare cînd înlătură ramurile uscate. Pionierul Luncanu Gheorghe a fost surprins de obiectivul fotografic în timp ce aplica în practică cunoștințele sale despre îngrijirea pomilor **(foto nr. 2.).**

Nu știu cum o fi prin alte sate dar, la Mălini, vacanța nu-i împrăștie pe pionieri. Impreună fac „toate cele" cum spun ei, fără să se laude. Impreună și la joacă și la treabă. După ce ai curățat de omizi toate rămurelele din livadă, poți foarte bine să aștерni o pătură pe jos și o partidă „tare" de șah găsește imediat amatori **(foto nr. 3).**

La șah e bine să fie liniște. Cei care vor să joace fotbal sau oină s-au dus în altă parte. E loc destul. Dar să vedeți că vacanța de primăvară nu e chiar așa de mare cît vacanța de vară. Și de aceea unii pionieri o consideră ca pe un fel de recreație mai mare. O recreație de vreo 14 zile. Și știți că după orice recreație se începe o nouă „oră".

De aceea pionierii din Mălini n-au uitat că ar mai fi și cîteva teme de pregătit. Ba unii s-au gîndit și mai departe. Vor veni și examene și serbarea de sfîrșit de an. Așa că...

Dar dacă e vorba și de serbare, aceea trebuie pregătită din timp. Cei dintr-a III-a pregătesc un dans frumos: „Banul Mărăcine". Nu-i nimic dacă grădina nu seamănă cu o scenă. Dansul se poate totuși învăța foarte bine și aici **(foto nr. 4).**

Gospodarii din Mălini și-au desfăcut stupii. Albinele, au văzut cum a intrat primăvara în sat și au găsit și flori. Și după flori zboară pretutindeni. Intocmai ca pe albine, pe pionierii din Mălini îi întîlnești pretutindeni în timpul vacanței. Cînd la treburile serioase organizate de detașament, cînd pe-acasă, dînd cu tragere de inimă o mînă de ajutor, cînd la o excursie la Poiana Mărului, cînd la joacă. Mai ales la joacă. Fiindcă așa e în vacanța de primăvară...

M. CAUN

Din viața pionierească

Acasă la... autobuzul T.V.

„Asta ce mașină este? Cum se numește piesa aceasta? Pot să învîrtesc și eu manivela?"

Spațiosul autobuz T. V. care, săptămîna trecută aluneca suplu pe străzile Capitalei, lăsa în urmă un val de cîntece ce-i făcea pe trecători să-l deosebească numaidecît din șirul celorlalte mașini. Mîndru de aceasta, elegantul T. V. cîștiga parcă în suplețe, în strălucire. De altfel, cîntecul și mîndria T. V.-ului nu erau întîmplătoare: veselii cîntăreți pe care-i purta nu erau alții decît pionierii din formațiile artistice ale Palatului pionierilor din București. Îi luase din curtea Palatului și, peste cîteva minute, avea să-și deschidă ușile chiar la el... acasă adică la uzinele „Tudor Vladimirescu".

Cu tropot grăbit și priviri curioase, micii coriști, acordeoniști, cîntăreți din muzicuță, actori, coborîră în incinta uzinelor și se grăbiră către uriașele hale. Veniseră să-i viziteze pe vestiții constructori ai autobuzelor, troleibuzelor și ai celorlalte tipuri de autovehicule produse de uzinele „Tudor Vladimirescu". Tovarășul din Comitetul U.T.M. al uzinei, care-i aștepta, le ură bun venit și, începîndu-și cu plăcere misiunea de călăuză, porni în fruntea lor prin hale.

Variată și interesantă este munca din această uzină! Intr-o hală se aude huruitul perseverent al strungurilor; în alta, dialogul scurt și întărit prin semne al lucrătorilor cu omul de la uriașa macara care aduce deasupra șasiului caroseria viitorului autobuz. Ici, muncitorii de la secția prototip dau viață noilor planuri îndrăznețe ale inginerilor proiectanți; colo, vopsitorii lăcuiesc un autobuz pe care șoferul încercător de-abia îl așteaptă... Și ,lucru pe care-l observi de la prima privire, peste tot domnește o perfectă disciplină de muncă. Aici, unde lucrează muncitori cu diferite specialități exactitatea cu care execută fiecare operația ce-i revine, este uimitoare. Piesele trec dintr-o mînă în alta, și nu găsesc pe nimeni nepregătit. Disciplina aceasta muncitorească, sănătoasă, vădind o nespusă dragoste pentru uzină, pentru tînăra industrie romînească de autovehicule contribuie în chip deosebit la succesele muncitorilor de aici.

Pionierii trec fermecați dintr-o hală într-alta. Intrebările lor nu se mai sfîrșesc: „Asta ce mașină e? Cum se numește piesa aceasta? Pot să învîrtesc și eu manivela?"

Muncitorii zîmbesc și se străduiesc să dea, pe înțelesul copiilor, răspunsuri la toate întrebările. Strungarul Radu Gheorghe II, fruntaș în producție, candidat de partid, le explică cu pricepere cum se lucrează și la ce folosește tija de piston pe care tocmai a scos-o din cuțitul strungului. Cu ochii mari, vizitatorii caută să înțeleagă totul și mîinile lor, deprinse cu clapele acordeonului și filele cărților, se îndreaptă firesc către mașină simțind că măiestria de a lucra la strung nu-i departe de măiestria cîntatului pe coarde sau clape. Aici, la strung, unde rapiditatea mișcărilor se îmbină cu cunoașterea geometriei, iar știința despre metale cu simțul măsurii, mulți dintre pionierii de la Palat au zăbovit îndelung, urmărind cu atenție totul și promițîndu-și să revină cît de curînd, unii poate chiar în calitate de ucenici! Desigur, nu le va fi prea ușor, aici se muncește din greu, meseria de strungar și celelalte meserii sînt complicate, dar dragostea pentru muncă va învinge!

Intr-un tîrziu, cînd vizita se apropiase de sfîrșit, pionierii luară loc pe scaunele din sala de club a grupului social. Vizita urma să se termine printr-o scurtă discuție cu unii dintre fruntașii uzinelor. Băieții erau osteniți, dar veseli. Văzuseră lucruri minunate. De-acum încolo, cînd or să zărească sau or să se urce într-un autobuz fabricat la uzinele „Tudor Vladimirescu", îl vor privi cu ochi de „specialiști", și de... prieteni. Desigur, fiecare părticică a lui avea să le evoce strădaniile harnicilor muncitori pe care i-au cunoscut, priceperea lor, dîrzenia și truda cu care luptă pentru a da produse mereu mai bune și mai multe!

Dar iată că fruntașii intrară în sală. Surpriză: printre ei, Radu Gheorghe II. Discuțiile începură. Se vorbi despre nașterea uzinei, despre primul autobuz construit aici, despre eroismul muncitorilor, despre entuziasmul tinerilor utemiști din uzină.

Apoi, pionierii cerură voie să mulțumească într-un chip deosebit pentru bunăvoința cu care fuseseră primiți. Ca la un semn, cele două cutii pe care le purtau Drăgușin Gh. și Negoiță Emil se deschiseră și apărură două acordeoane. Lepădatu Anton scoase din buzunar o muzicută de gură lungă de vreo 30 cm... Coriștii tușiră, dregîndu-și vocile și, pe loc, se înfiripă un program artistic minunat. Tovarășii de față nu-și precupețiră aplauzele; pionierii din formațiile artistice ale Palatului pionierilor erau, ca întotdeauna la înălțime.

...La ieșire, în curtea însorită, autobuzul T. V. care-i adusese îi aștepta sclipind în soare și mîndru. Se urcară. Muncitorii le făcură semne, le strigară:

— Vă așteptăm din nou pe la noi!

— Venim. Așteptați-ne, venim! Și pionierii se vor ține de cuvînt. Vor veni — și mulți nu o vor mai face în calitate de simpli vizitatori, ci de harnici și inimoși ucenici strungari, lăcătuși, frezori, montori...

AL. OVIDIU ZOTTA

> Acțiunea de mai sus le-a plăcut în mod deosebit pionierilor care au participat la ea. Asemenea vizite în uzine și fabrici, asemenea întîlniri cu fruntași în producție e bine să se organizeze de către cît mai multe detașamente și unități de pionieri.

GRUPA GOSPODARILOR

Pentru ca ușa clasei să se bucure de „cea mai zdravănă sănătate", pentru ca băncile să nu scîrțîie niciodată, pentru ca ramele ferestrelor să fie mereu lucioase și fără zgîrieturi, pentru ca tabla și catedra să-și păstreze necontenit impunătoarea soliditate, pionierii:

TATU PETRICA
CIUCU EUGEN
ALBU DUMITRU
JINESCU VIRGIL
FLOREA GEORGE
NICOLAE VICTOR

(toți din detașamentul clasei a VII-a de la Școala medie din Buftea, raionul Răcari) s-au constituit nu de mult într-o așa numită „grupă a gospodarilor". Ideea a fost a lui Tatu. A mărturisit-o într-o adunare de detașament:

— Băieți, clasa noastră trebuie să fie cît mai frumoasă, cît mai bine îngrijită. Cîteodată însă, se mai strică, ici, colo, cîte ceva: ba clanța ușii, ba un spătar de bancă... Bineînțeles, așa ceva trebuie să se întîmple cît mai... rar, iar atunci cînd se întîmplă, trebuie remediat pe loc. Și, pentru că în clasa noastră răspundem în primul rînd, noi, pionierii care învățăm aici, haideți să înființăm o grupă de gospodari, care să intervină și să repare tot ce va fi nevoie! Sînteți de acord?

Bineînțeles, toți au fost de acord.

— Vrea să se înscrie cineva în această grupă?

Bineînțeles, toți au vrut să se înscrie. Intregul detașament iubește bunul obștesc, clasa în care învață. De aceea, s-au angajat cu toții să îngrijească cu și mai multă atenție de clasă, dar pe lista „grupei gospodarilor" au fost înscriși șapte, cei mai pricepuți. Tatăl unuia dintre ei e tractorist, al altuia muncitor la G.A.S., al altuia tîmplar... La rîndul lor, fiii sînt băieți harnici, care știu să țină în mînă o unealtă

Pînă acum însă, n-au reparat încă nimic. Și aceasta pentru simplul motiv că n-au avut ce. Deocamdată, totul în clasă este în ordine.

...Probabil că anumiți pionieri de acolo, în obiceiul cărora mai intră încă alergatul peste bănci, scrisul pe pereți etc., și-au dat seama că „grupa gospodarilor" nu are de gînd să se mulțumească doar cu reparatul eventualelor stricăciuni, ci că, înarmîndu-se cu arma criticii e gata să-i „repare" și pe cei vinovați!

GHEORGHIȚA REPORTERUL

CEASUL SOLAR

Trebuie instalat într-un loc însorit, deschis.

Din scînduri sau din placaj, faceți un patrat cu latura de 1 m. In el desenați un cerc cu diametrul cît mai mare posibil și împărțiți circomferința cercului în 24 de părți egale. Sus va fi ora O iar jos, ora 12.

Intrucît ceasul arată numai orele cuprinse între răsăritul și apusul soarelui, orele de seară și noapte, nu mai trebuiesc scrise.

In centrul cadranului, riguros perpendicular, trebuie fixat „indicatorul de umbră", adică „limbile" ceasului. Inălțimea lui va fi egală cu o jumătate din raza cercului (cadranului).

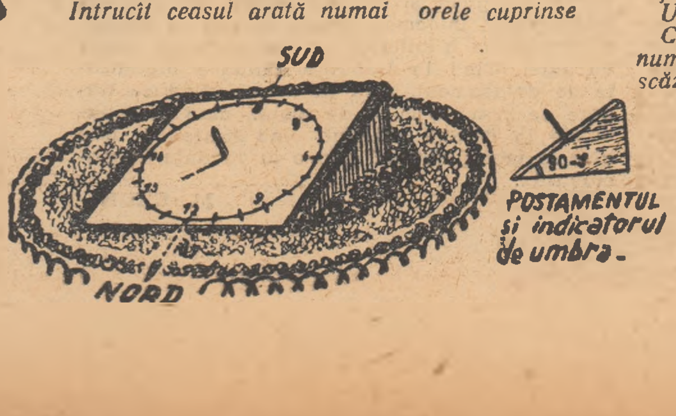
Umbra indicatorului ne va arăta ora exactă.

Cadranul se instalează înclinat la un anumit număr de grade. Unghiul de înclinare se află scăzînd numărul de grade latitudine la care se află localitatea voastră, din 90°.

De pildă: latitudinea de 25°30' Aci, unghiul de înclinare va fi: 90°00'—25°30'=64°30'.

Astfel se calculează unghiul de înclinare pentru orice loc.

Ceasul se așază înclinat spre nord!

Flutură cravatele roșii

Și Viorica este pionieră

— Viorica, stai, unde pleci? — strigă Coca.

Viorica însă nu auzi, sau se făcu că nu aude și, într-o clipă, dispăru pe poarta școlii. In timpul programului artistic Cîrmaciu Coca, din clasa a treia, stătu ca pe ghimpi. De abia aștepta să vadă ce are Viorica. Ele erau prietene de mult. Dar, poate pentru că învăța mai mult acasă, sau pentru că era mai atentă și disciplinată în clasă, Coca răspundea totdeauna mai bine la lecții.

Și astăzi, Coca devenise pionieră. Bucuria de care era cuprinsă a fost, o clipă, întunecată de tristețea pe care o zărise în ochii prietenei. Coca o înțelegea: pe Viorica o durea faptul că nu a devenit și ea pionieră. După terminarea programului, Coca se duse glonț acasă la Viorica. I-a deschis chiar ea:

— De ce ai venit? — a fost răspunsul Vioricăi la „bună ziua".

— Bine, dar ne-am înțeles să ne jucăm astăzi...

— N-am chef să mă joc nici azi și nici... și niciodată.

★

Așa au mers lucrurile pînă cînd Viorica s-a îmbolnăvit. Coca și-a luat inima în dinți și s-a dus s-o vadă.

Viorica se făcea că doarme și se întorcea cu spatele. Dar Coca știa bine că nu doarme. Ea se așeza la masă, își făcea lecțiile și după aceea pleca lăsîndu-și caietele. Trecea dimineața și le lua.

Viorica tot nu-i vorbea, dar o aștepta cu nerăbdare. Nu știa cum să înceapă vorba; fusese rea. Dar numai amărăciunea clipei în care i se spusese că nu putea fi primită în organizația de pionieri pentru că nu învață bine, o făcuse așa. Intr-o zi însă, a început pe neașteptate:

— Coca, ai fost pînă acum la vreo adunare de detașament?

— Da.

— Și... cum a fost? — o întrebă Viorica.

Coca a început să-i povestească cu însuflețire, iar la urmă a încheiat:

— Și tu trebuie să fii pionieră. In clasă n-am să te mai las să-ți zboare gîndul aiurea. Și lecțiile le vom face împreună.

— Ce bine ar fi să pot deveni și eu pionieră!

Uitaseră zilele urîte ale supărării lor.

★

Astăzi, Viorica este pionieră. Notele ei sînt numai de la 8 în sus. Și e mîndră. Cînd au primit-o în rîndurile pionierilor, Coca și-a simțit ochii umezi de bucurie.

Școala de 7 ani Burla —
raionul Rădăuți
regiunea Suceava
E. TOFAN

Reportaj din Medgidia

Să știți că pînă și Gheorghiță-Reporterul ar fi pus în mare încurcătură dacă ar nimeri la Școala de 7 ani, cu limbă de predare tătară, din Medgidia. Vă întrebați de ce? Foarte simplu: în această școală se găsesc... prea multe subiecte de reportaj.

Aici învață și pionierii care ne-au încîntat privirile cu dansurile lor pitorești și au luat mențiune la primul „Concurs cultural artistic pe țară al pionierilor și școlarilor" care a avut loc anul trecut în București... În această unitate, viața pioniereascǎ clocotește bogată, multilaterală, interesantă. Despre ce să scrii mai întîi?

În sfîrșit, nu știm exact la ce subiect s-ar opri, în cele din urmă, Gheorghiță. Dar noi, „ca să-i venim în ajutor", l-am sfătui să scrie un reportaj despre...

...Cum a decurs reușita adunare cu tema „Cum vă petreceți timpul liber" care a avut loc la detașamentul clasei a V-a.

...Și despre cele aflate de către pionierii claselor a VI-a și a VII-a din istoricul vechiului oraș Medgidia, despre blocurile noi care s-au înălțat pe locul vechilor bălți și despre monografiile pe care le-au întocmit în cadrul concursului „Să ne cunoaștem ținutul natal".

...Despre pionierul Calit Iuxel, unul dintre elevii cei mai buni ai clasei a VII-a, care învață cu pasiune botanica și științele agricole, pentru ca, după terminarea celor șapte clase, să devină neapărat un bun agricultor.

...Ar mai fi un subiect despre care merită să scrii: prietenia care s-a legat între pionierii din școală și muncitorii utemiști din marile întreprinderi din oraș: I.M.U.M., „Cimentul păcii", „Speranța". Pionierii au vizitat pe îndelete aceste întreprinderi și au și primit invitați la adunările lor. De pildă pe tovarășul Andriuță Dumitru de la „Cimentul păcii" și alți muncitori din fabrică.

...La fel ar merita să scrii și despre „grupa de corespondenți" care există în școală. Ei au inițiat de cîteva luni un interesant schimb de experiență, prin scrisori, cu pionierii din U.R.S.S. și cu cei de la Școala tătară dintr-un sat din raionul Plovdiv — Bulgaria.

...Și despre sărbătorirea zilei onomastice a lui Giulgiuhan Ismail, din clasa a III-a, organizată de către grupa de pionieri din care face parte, și despre cele 2.500 kg de fier vechi pe care le-au strîns, iar s-ar putea scrie.

În sfîrșit, indiferent la ce subiect se va opri Gheorghiță al nostru, vrem să-i amintim că, în încheiere, trebuie să pomenească neapărat și numele harnicului președinte de unitate Ibrahim Tevide și al tovarășei instructoare Beșir Umeiran, atît de îndrăgită de pionierii din școală.

În limba tătară răspunsul la Chemare sună astfel: „Her vakăt hazărman". Și pionierii Școlii de 7 ani cu limbă de predare tătară din Medgidia, sînt într-adevăr gata întotdeauna să îndeplinească răspunsul la Chemare.

M. DASCALU

Pentru ca orașul nostru să fie cît mai frumos

In întîmpinarea primăverii

In cursul zilei de duminică 29 martie a.c. mii de pionieri și școlari din București au împînzit străzile, parcurile și grădinile Capitalei. Care a fost scopul acestei „invazii" veți vedea în rîndurile de mai jos...

PARCUL SEBASTIAN...

...le e drag copiilor de la Școala de 7 ani nr. 131. Sub ochii lor s-a născut, ani și ani de-a rîndul l au îngrijit și l-au înfrumusețat. La ora 9 dimineața, cînd echipa noastră de reporteri a ajuns acolo, se lucra din plin. Cu toate că lumea era ocupată, am izbutit să obținem un interviu cu Zugrăvescu Doina, din clasa a VI-a B, președintă de grupă și cu Chiriță Mariana, tot din aceeași clasă și tot președintă de grupă.

— Care este scopul acțiunii voastre de astăzi?

Să înfrumusețăm acest părculeț care ne aparține. După cum vedeți, s-a greblat iarba, aleile. Hîrtiile și vreascurile au fost adunate toate grămadă, iar bazinul se curăță chiar acum.

In bazinul din mijlocul părculețului, un grup de pionieri, încălțați cu cizme de cauciuc, scoteau pietre și crăci din fundul bazinului. Pentru că acțiunea era considerată „specială" se alcătuise o brigadă din cinci inși în frunte cu Pisoski Sorin și Ionescu Teodor, amîndoi președinți de grupă din clasa a V-a B.

UNUL DINTRE BUSTURILE LUI B. P. HAȘDEU

...se găsește în Grădina Arhivelor, la Podul Izvor. Aci, echipa de reporteri a găsit un grup de pionieri de la Școala de 7 ani nr. 124. Lucrul era pe terminate. Soclul bustului fusese curățat cu conștiinciozitate iar acum o echipă nivela pietrișul din jurul bustului. Am avut prilejul să stăm de vorbă cu Popescu Lucica, din clasa a III-a A, pionieră din anul acesta. Lucica era foarte necăjită. Își alesese drept unealtă o mătură mare, foarte mare, care nu se lăsa de loc mînuită. Dar fiind totuși cea mai nimerită unealtă pentru curățarea aleii, Lucica nu voia să renunțe de loc la ea. Tot aci, am mai aflat că detașamentul clasei a V-a E este fruntaș la strînsul fierului vechi. Am vrut deci să stăm de vorbă cu Vasilescu Dana, președinta acestui detașament. Dar Dana era plecată „în misiune".

UNDE ERA DANA?

Am găsit-o întîmplător în stația de tramvai „Gheorghe Lazăr". Am făcut cunoștință într-un chip nu prea plăcut. Tocmai aruncasem țigara fumată... pe jos.

— Tovarășe! Nu vă supărați! Vă rugăm să aruncați țigara în cutia de gunoi!

M-am înroșit ca focul. In fața mea stătea o pionieră care se uita la mine foarte mustrător. Era însoțită de un grup de alte șase pioniere. Am luat țigara și am aruncat-o în cutie. Cu toate că nu-mi prea ardea în clipa aceea de discuție, am întrebat totuși cu jumătate de gură: „De la ce școală sînteți voi?"

— De la numărul 124...

Și atunci mi-a dat prin minte ceva:

— Nu cumva se află printre voi și Vasilescu Dana? — am întrebat.

— Eu sînt!

Era chiar pioniera care îmi făcuse observație că arunc rămășițele de țigări pe jos. Așa am cunoscut-o pe Dana, „în exercițiul funcțiunii". Ea împreună cu echipa ei, se îngrijeau de curățenia străzii la postul fix ce-i fusese indicat.

In cursul aceleiași zile, 320 de pionieri de la Școlile medii nr. 5, 7, 28 și altele, au contribuit la curățarea Parcului de Cultură și Odihnă „I. V. Stalin". Ei au greblat iarba și aleile, au adunat hîrtiile, ramurile și frunzele uscate.

A. WEISS

Traducerea în viață a Hotărîrilor Plenarei a VI-a a C.C. al U.T.M.

Din unități detașamente grupe

Pionierii de la Școala de 7 ani din comuna Dichiseni, raionul Călărași, regiunea București contribuie la traducerea în viață a Hotărîrilor Plenarei a VI-a a C.C. al U.T.M. Iată cîteva exemple din activitatea lor:

— Pionierii din Dichiseni, au o pepinieră pomicolă, cu peri, caiși, corcoduși și o pepinieră silvică. Pepiniera lor are în total 2400 m.p. teren. Printre cei care-și îngrijesc puieții cu o deosebită dragoste sînt pionierii Panait Ion și Dinu Anica.

— La ultima adunare de detașament a clasei a V-a, pionierii Voicu Niculina și Nache Ștefan au fost cei care au propus ca fiecare pionier și școlar să crească, la școală, cîte un pui de găină. Inițiativa lor a fost îmbrățișată de toți elevii școlii.

— De curînd, pionierii unității au predat la D.C.A. 20 kg cîrpe. Din banii primiți prin valorificarea lor și-au cumpărat o minge de volei. Ei au continuat acțiunea începută și au mai strîns 40 de kg.

— La inițiativa pionierilor din clasa a VI-a, a început plantarea unor puieți de cais pentru înfrumusețarea grădinii din fața școlii. Pionierii au pregătit din timp gropile, au pus îngrășăminte și au plantat 10 puieți de cais. Acțiunea de înfrumusețare a grădinii școlii continuă.

— Clasele a VI-a și a VII-a, lucrează la grădina de legume a gospodăriei agricole colective din comună. Pionierilor le-a fost repartizată o suprafață de 500 m.p., pe care au împărțit-o în parcele și au pregătit-o pentru semănat. Pionierii nu au lucrat numai pe lotul lor, ci au muncit alături de colectiviști la îngrijirea plantelor din răsadnițe și au ajutat la căratul gunoiului. Cea mai harnică grupă a fost cea a pionierului Deacu Ion.

— Clasele a III-a, a IV-a și a V-a lucrează în grădina de zarzavat a școlii. Grădina lor are o suprafață de 300 m.p. Pionierii s-au împărțit pe grupe și fiecare grupă răspunde de cîte o parcelă. Pînă acum, ei au terminat pregătirea locurilor care vor fi plantate. Ei au săpat, au mărunțit pămîntul și au pus îngrășăminte naturale. Loturile cele mai bine lucrate sînt ale pionierilor Neagu Andrei din clasa a III-a și Petrache Deacu din clasa a V-a.

EROI AI CLASEI MUNCITOARE

Poporul nostru muncitor care, sub conducerea înțeleaptă a partidului, făurește azi cu hărnicie și avînt socialismul, nu uită nici o clipă numele, chipurile dragi ale eroilor comuniști, care în vremurile de cruntă asuprire și teroare de odinioară au luptat neobosiți și și-au jertfit viața pentru cauza libertății și fericirii celor mulți.

In primăvara aceasta se împlinesc 30 de ani de la moartea a doi neînfricați luptători comuniști: Gh. M. Vasilescu-Vasia și Ion Fonaghi. Comemorăm de asemenea 15 ani de cînd s-a stins din viață neuitatul erou utecist Vasile Tudose.

Poporul nostru păstrează acestor eroi o amintire luminoasă, vie, cinstindu-le memoria prin înfăptuiri tot mai minunate pe drumul făuririi acelui viitor însorit pentru care ei au luptat și și-au vărsat sîngele.

GH. M. VASILESCU-VASIA

A venit la București în 1913, de pe meleaguri ialomițene. A venit cu inima aprinsă de dorul luptei pentru libertatea clasei muncitoare, de ură înverșunată împotriva asupritorilor. 13 decembrie 1918, greva generală din 1920 îl află în focul luptei revoluționare, la care participa ca membru al conducerii grupurilor comuniste. Arestat în 1921 și închis la Jilava, el nu contenește nici aici lupta, scriind numeroase articole în care demasca cu tărie exploatarea, jaful, crimele regimului burghezo-moșieresc. Eliberat din închisoare, el se avîntă cu și mai multă înflăcărare în lupta împotriva nedreptei orînduiri. După ce în 1924 Partidul Comunist a fost scos în afara legii, el este numit de partid redactor al gazetei „Viața muncitoare", muncă pe care o îndeplinea cu pasiune și curaj. Arestat de nenumărate ori, regimul terorist din închisoare îi macină sănătatea, iar la 18 martie 1929 încetează din viață.

Un cortegiu nesfîrșit de muncitori l-a condus pe străzile Capitalei, spre locul de veci. Și ca o cinstire supremă, ca un semn că lupta va fi dusă mai departe, din sutele de piepturi răsunau grave și emoționante cuvintele Internaționalei...

ION FO

Născut în anul 1900
Marghita de lîngă Or
naghi a făcut primii
revoluționare la Bud
adusese dorința fierbi
vața, de a deveni un
priceput. Acolo, la Bu
trăit din plin zilele ero
revoluții socialiste u
atunci viața sa a fost î
răgaz, luptei pentru f
asupriți. Intors în țară
în 1923 în rîndurile
munist din Romînia. F
deplinea sarcinile date

VASILE

S-a născut în 1916 în
din Muscel. Rămas sin
încă din primii ani de
bătea zilnic patru kilon
comuna vecină, ca să
buchiile. Dar o făcea
plîngă, fiindcă lumina
nespus de dragă. Drago
de învățătură, de citit,
mai tîrziu, cînd a intr
Atelierele C.F.R. din Bu
munca istovitoare de p
ceasuri întregi, cu nesa
Coșbuc, Gorki, Tolsto
destoinicia, cunoscîndu-
stită și vitează, comun
lier îi îndrumă pași sp

„Salutare, primăvară, timp frumos bine-ai venit!"...

Bine-ai venit crăiasă a florilor, anotimp al tinereții!

Cu cîtă emoție ascultau cîntecul zburătoarelor, abia sosite de deasupra nisipurilor africane, copiii pe care i-am văzut deunăzi zbenguindu-se în preajma sălciilor ce-și spală vîrfurile în cristalul Herăstrăului! Și cum mai zburătăceau, în ochiurile de lumină din desișul crengilor, sturzii de aur și cocoșarii cu cioc subțire! De dorul boabelor de visc de pe meleagurile acestea, au înfruntat depărtările și valurile înspumate ale Mediteranei. Dar au venit la timp aici, să le găsească la cuiburile lor, primăvara! Copiii din parc le ascultau cîntecele cu sufletul la gură. Deodată... a răsunat un bubuit de pușcă slobozit de mîna unui vînător! „Cine o fi îndrăznit?" s-a repezit indignat un băiețaș, văzînd pasărea căzînd prin fumul încurcat în crengi, ca o scamă. „Liniștește-te! i-a răspuns moș Costache, vînătorul ridicînd... ereтele sîngerat de glonț. Il vezi, e dușmanul de moarte al acelora cărora voi le ascultați cîntecul".

Mute o clipă, cîntătoarele au pornit din nou alaiul prin crengile sălciilor de argint, nu departe de roata cea mare și avioanele ce se leagănă suspendate în aer, vopsite proaspăt în culori de lac, gata să poarte la bordul lor pe micii cutezători. Ca ceasornicul le-a făcut să meargă meșterul Alexandru Pană și ceilalți din brigada lui! Și copiii chemați în Parcul de Cultură și Odihnă, de glasul sturzilor și cocoșarilor, se zbenguiau bucuroși...

...Bucuroasă era și Cristina Popovici, fetița oacheșă pe care am întîlnit-o în alt colț al Bucureștiului. „O să-i cer iepurașului bluzița aceea albă și sandaluțele albe, că-i cald și frumos de-acum", îi spunea ea mamei sale, privind strălucirea vie a mărfurilor ce umplu rafturile magazinelor, ca o revărsare de flori naturale.

Suflul înnoirii se simte în fiecare colț al Bucureștiului. Crăiasa frumoasă, cu văl înflorat pe umeri și albastre viorele în coșul purtat pe braț, a ieșit zîmbind din umbra rară a aleelor...

Salutare, primăvară! au tresărit fericiți, băiețașii și fetițele de la cămin, fluturînd batistele în unduirea leagănelor.

Salutare, primăvară! i-au strigat de pe un șantier flăcăii veniți acolo la muncă voluntară.

Salutare, primăvară! au întîmpinat-o de pe înălțimile schelelor, meșterii zidari Roteanu Ion, Popescu Ștefan, Lupașcu Gheorghe și ceilalți meșteri ce înalță, alături de trandafirii Cișmigiului întinerit, buchetul celor șase flori de piatră — blocurile Brezoianu. Aci sau dincolo de malurile lacului Floreasca, pe Bulevardul Bălcescu și în Piața Unirii, în oricare colțișor al orașului, întîlnești asemenea neprețuite flori: niciodată n-au răsărit atît de multe ca în primăvara aceasta!

Bucureștiul întîmpină pe crăiasa florilor cu zîmbetul copiilor ce se ivesc în pragul atîtor neprețuite flori de piatră. Și copiii, împreună cu cei mari, o primesc cu bucurie, zicîndu-i: „Salutare primăvară, timp frumos, bine-ai venit!"

AL. DINU IFRIM

Brigada de tineret nr. 2

Ultimele cețuri ale zilei se destrămau printre plopi, către munți. Pe alei, grupuri de tineri se îndreptau discutînd spre intrarea principală a uzinelor de tractoare din Orașul Stalin. Ora schimbului se apropia, ca și clipa — cea mai frumoasă a zilei — cînd tractoarele noi ieșeau pe porțile fabricii, spre parc, unde așteptau altele. O locomotivă gîfîia în apropiere. Se încărcau tractoare pentru a fi trimise în toate colțurile țării.

De pe dealurile apropiate, abia scăpate de povara zăpezii, veneau adieri de pămînt nou, proaspăt arat. Minunea primăverii începea să-și desfacă floarea, o dată cu miresmele cîmpiilor, răscolite de tractoarele fabricate aici. Cerul era înnorat ca vara și picături de ploaie începuseră să se aștearnă pe pămînt.

Mînat de dorința de a cunoaște cîțiva constructori ai tractoarelor pe care le văzusem, după cîteva minute mă aflam în sectorul de motoare, unde lucra brigada de tineret nr. 2. Un băiat scund, cu mîinile pline de ulei, mi-a ieșit în întîmpinare. Il cheamă Oțelea Nicolae. Intîia lui grijă a fost aceea de a-mi spune, foarte pe scurt, povestea brigăzii din care face parte: In 1958, brigada a obținut steagul de fruntașă în producție, steag pe care îl deține și acum...

Tinerii din brigadă care sînt mai aproape, trag cu urechea la convorbirea noastră, dar nu lasă o clipă lucrul. Utemistul Blăniță Ion cercetează cu atenție piesele stivuite în jurul său. Imi spune, cu un accent moldovenesc, că a terminat liceul de curînd, iar acum se pregătește pentru Institutul Politehnic. Bobeanu Ilie, care lucra în apropiere la un strung — făcuse pînă în acea clipă aproape o mie de piese — a observat rîzînd că de cîtva timp Blăniță aproape că nu mai iese la plimbare. Asta înseamnă că învață serios!

Bobeanu e de prin meleagurile oltenești. Ceilalți muncitori spun că nu-l întrece nimeni la lucru. Mînuiește orice tip de strung. Acasă studiază diferite cărți de specialitate și deseori îl vezi stînd de vorbă cu inginerii. Mereu e preocupat de ceea ce citește, de ceea ce lucrează. Cînd e mai bine dispus, îi înveselește și pe ceilalți cu cîte un cîntec de la el din sat.

Dar să nu credeți că brigada de producție nr. 2 e formată numai din băieți. Sînt și fete în brigadă. De pildă Pavel Maria. Cînd a venit aici, dintr-un sat muntenesc, a rămas descumpănită în fața mașinilor așa de complicate atunci pentru ea. In mai puțin de un an și-a ajuns din urmă tovarășii de muncă, încît acum poate să se ia la întrecere cu ei.

Cînd ies din schimb, tinerii rămîn o clipă să privească șirurile de tractoare rînduite în parc. Fiecare piesă a trecut prin mîinile lor, fiecare tractor are ceva din sufletul lor, din tinerețea și hărnicia lor. Mîine-poimîine și aceste tractoare se vor alătura celorlalte, care răscolesc ogoarele înfrățite.

N. UNGUREANU

reportaj — știri — informații — NOUTĂȚI — TEHNICE — reportaj

ıl

ılăcărare şi curaj. El duce o neobosită activitate de ziarist comunist, de agitator, de educator al ecîştilor, al tinerilor muncitori, căra le împărtăşea cu dragoste lumiasele învăţături marxist-leniniste. ımărit fără încetare de agenţii siranţei, el este de mai multe ori estat, schingiuit, închis. La închiarea Doftana, unde fusese intemat în 1926, el se îmbolnăveşte av, iar direcţia închisorii nu-l inrnează în spital decît cînd nu mai a nici o nădejde. La 1 aprilie 1929 a stins din viaţă.

OSE

ele lui februarie 1933 îl găsesc pe sile Tudose în rîndurile utecîştir, luptînd alături de grevişti. Mai ziu el a primit însărcinări tot ai însemnate, mai grele, pe care ducea la capăt cu iscusinţă. Nici chisoarea, nici chinurile n-au reusă-i frîngă dîrzenia.

Firul vieţii lui s-a curmat la 4 rilie 1944, sub bombele aviaţiei aericane. Trupul său a fost aruncat -a valma cu altele în groapa conă. Nici astăzi nu se ştie unde a st înmormîntat. Dar chipul lui e ı şi nepieritor în inima tineretul, în inima poporului nostru munor.

SPRE ŢELUL LUMINOS AL PĂCII

Neobositele strădanii pe care Uniunea Sovietică le face pentru înlăturarea primejdiei unui nou război, pentru rezolvarea pe cale paşnică a neînţelegerilor dintre state, se bucură de încrederea şi preţuirea înaltă a tuturor oamenilor cinstiţi din lume, trezind în inima popoarelor nădejdea unui viitor senin, ferit de ameninţarea distrugerii atomice.

In ultimul timp, guvernul sovietic a făcut guvernelor Marii Britanii, Franţei şi Statelor Unite repetate propuneri în vederea unei întîlniri între reprezentanţii sovietici şi reprezentanţii acestor state, întîlniri care să ducă la îmbunătăţirea relaţiilor dintre ţări, la rezolvarea unor probleme internaţionale care primejduiesc soarta omenirii. Printre aceste probleme, de o mare însemnătate este aceea a Germaniei, cu care, din pricina tărăgănelilor şi urzelilor imperialiste nici astăzi, la 14 ani după război, nu s-a încheiat un Tratat de Pace. De asemenea, imperialiştii au militarizat Germania Occidentală spre a o folosi în planurile lor agresive, iar acea parte a Berlinului ocupată de trupele occidentale, a fost transformată într-un focar de spionaj, de aţîţări războinice. De aceea eforturile Uniunii Sovietice se îndreaptă în mod deosebit, spre rezolvarea paşnică a problemei germane, spre transformarea Berlinului de vest într-un oraş liber, demilitarizat, un oraş al păcii.

Zilele trecute, guvernul sovietic a primit din partea celor trei puteri apusene o notă prin care acestea propun ca la 11 mai 1959 să se convoace, în oraşul elveţian Geneva, o conferinţă a miniştrilor Afacerilor Externe ai Franţei, U.R.S.S., Marii Britanii şi Statelor Unite, în vederea examinării problemelor referitoare la Germania, inclusiv Tratatul de Pace cu Germania şi problema Berlinului.

Guvernul sovietic s-a declarat de acord cu această propunere, constatînd cu satisfacţie că cele trei ţări occidentale au hotărît în comun să păşească pe calea discuţiilor, ceea ce va contribui, fără îndoială la îmbunătăţirea situaţiei internaţionale.

Cu mai mult timp înainte, Uniunea Sovietică arătase că e bine ca la o astfel de conferinţă să participe şi Polonia şi Cehoslovacia, ţări vecine cu Germania şi care au fost primele victime ale agresiunii hitleriste. In nota lor, ţările apusene menţionează însă că, pentru început, la conferinţă trebuie să ia parte numai cele patru mari puteri. Exprimîndu-şi regretul că nu s-a ajuns încă la o înţelegere în această privinţă, guvernul sovietic arată că, problema participării Poloniei şi Cehoslovaciei la Conferinţă ar putea fi totuşi rezolvată chiar în timpul desfăşurării ei.

In încheierea notei sale de răspuns, guvernul sovietic îşi exprimă speranţa că toţi participanţii la conferinţă vor contribui din plin ca ea să constituie un pas important spre instaurarea unei păci trainice în Europa. Şi nădejdea aceasta o împărtăşesc toate popoarele lumii, care nu mai vor măceluri ,care doresc să trăiască în pace şi înţelegere.

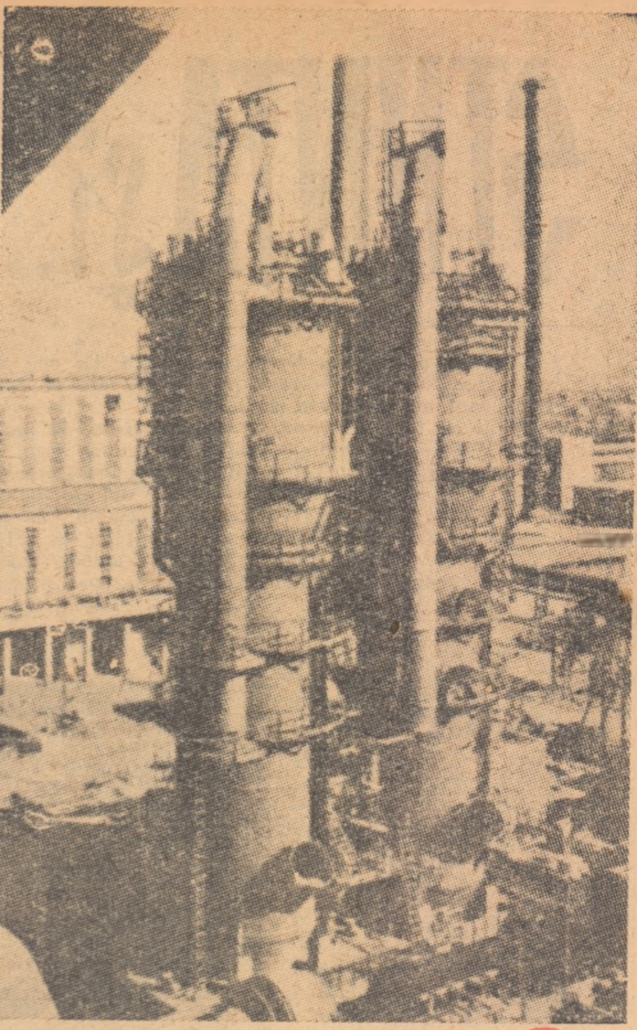
RADIO CLUB

● *Folosirea largă a dispozitivelor automate, la centralele electrice din sistemul energetic al Altaiului, a făcut ca ziua de lucru să fie redusă la 7 ore în această uriaşă cetate a luminii. O dată cu aceasta au crescut şi salariile muncitorilor. Salariul unui mecanic care, pînă nu de mult, era de o mie de ruble, a crescut la 1200.*

● *Sezonul de vînătoare a balenelor în Antarctica a fost încheiat. Vînătorii de balene sovietici se întorc „acasă" cu o pradă bogată. Anul acesta, ei au vînat cel mai mare număr de balene, ocupînd astfel primul loc printre cele 20 flote de baleniere din lume.*

● *Greva muncitorilor feroviari din Mexic, care a izbucnit de cîteva zile, ameninţă să cuprindă întreaga reţea de căi ferate. Cu toate arestările şi represiunile poliţiei, greva ia o mare amploare. Celor 70.000 de grevişti li se alătură mereu, alţi muncitori.*

● *Triburile de indieni din S.U.A., dornice să-şi muncească pămîntul în linişte şi libertate, îşi revendică drepturile. Ele au hotărît convocarea unei conferinţe în statul Florida, la care să elaboreze planul creării unei republici independente a indienilor.*

CEL MAI MARE CENTRU AL INDUSTRIEI GRELE UNGARE: COMBINATUL METALURGIC DIN SZTALINVAROS.

SĂRBĂTOAREA POPORULUI UNGAR

La 4 aprilie se împlinesc 14 ani de cînd glorioasele armate sovietice au izgonit cotropitorii fascişti de pe pămîntul Ungariei. Această zi a deschis o filă nouă în istoria poporului ungar. Devenind stăpîn pe propria sa soartă, el păşeşte azi cu avînt pe drumul construirii socialismului, făurindu-şi un viitor fericit, alături de celelalte popoare socialiste, frăţeşti.

Hidrocentrala de la Dunăre

Marele cot al Dunării este unul dintre cele mai pitoreşti locuri ale Ungariei. Curînd, acest colţ al naturii, de o rară frumuseţe, va cunoaşte o animaţie nemaiîntîlnită: aci se va înălţa una dintre cele mai mari hidrocentrale din ţara prietenă, care va fi totodată şi prima centrală electrică dunăreană.

Rod al colaborării ungaro-cehoslovace, edificiul hidrocentralei va cuprinde trei părţi: barajul, staţia hidroelectrică şi ecluzele. De remarcat că navigaţia pe apele bătrînului fluviu nu va fi stingherită cu nimic. Vasele vor trece cu uşurinţă de la un nivel de apă la altul, datorită unui dublu sistem de ecluze, construite de-a lungul malului stîng.

O importanţă economică deosebită o are şi faptul că barajul hidrocentralei va fi construit în aşa fel încît să permită nu numai smulgerea energiei electrice, a luminii, din adîncul valurilor, dar şi folosirea căderilor de apă, în irigarea cîmpiilor din jur. Aceasta va duce la o înflorire şi mai mare a agriculturii şi legumiculturii din regiunile învecinate cu Budapesta.

2. NESPUS DE LUMINOASĂ E ASTĂZI VIAŢA COPIILOR DIN UNGARIA POPULARĂ.

EROISM pionieresc

Două bătăi scurte şi, la fereastră se ivi chipul întrebător al lui Jean. După ce schimbară cîteva gesturi misterioase, Jean dispăru. Peste cîteva minute, cei trei copii traversară gangul întunecos al clădirii dărăpănate şi, învăluiţi de înserarea ce se lăsa, se strecurară la adăpost, după nişte lăzi aruncate de-a valma în curte.

— Ce s-a întîmplat, Claude? Henry, de ce aţi venit aşa de tîrziu? Ce naiba aţi mai scornit?

— Nu e vorba de joacă — răspunse Henry.

— E ceva grav! — adăugă Claude.

Jean deveni atent. Pe frunte i se ivi o cută de îngrijorare.

— A fost arestat fratele lui Michel. Il ştii pe Francois? Cînd a aflat că vechii generali hitlerişti vor comanda armata Blocului Atlantic, nu s-a mai prezentat la regiment, lămuri Claude.

— Bine a făcut! Tatăl lor a fost luat ostatec şi ucis în timpul războiului, din ordinul acestor generali — spuse cu ură micul Henry.

— Băieţi, să convocăm imediat detaşamentul. Să vedem ce e de făcut! La lucru!

In mai puţin de o oră, cei cincizeci de membri — băieţi şi fete — ai detaşamentului de pionieri din oraşul Le Havre, marele port francez la Marea Mînecii, erau numai urechi.

*****

Ca în toate ţările capitaliste, în Franţa, pionierii nu o duc uşor. Ei nu au la dispoziţie palate sau case pionereşti. Guvernul nu numai că nu-i ajută, dar caută să le împiedice activitatea. De aceea ei sînt nevoiţi să-şi ţină adunările în săli dărăpănate, în poduri sau sub cerul liber.

Joia şi duminica şcolile franceze nu ţin cursuri. Pionierii folosesc timpul liber pentru a întări legătura cu ceilalţi şcolari, fii de muncitori, meseriaşi sau mici slujbaşi. Indrumaţi de partid, ei organizează serbări, spectacole pentru muncitori, ajută pe cei nevoiaşi, participă la lupta muncitorimii, la campania pentru încetarea războiului din Algeria.

Cînd guvernul a început arestarea ostaşilor care nu vor să servească sub ordinele generalilor fascişti, pionierii din Le Havre au pornit acţiunea ajutorării familiilor celor închişi. In acest scop, ei au strîns bani pe care i-au înmînat părinţilor, soţiilor şi copiilor acestora. De asemenea, le-au trimis în închisoare ţigări, alimente, îmbrăcăminte.

Acţiunea celor din Le Havre a fost preluată de pionierii din întreaga ţară, fiindcă protestul împotriva guvernului care arestează pe patrioţi, a devenit o cauză a Franţei întregi. Nimeni nu uită că generalii fascişti au fost călăii poporului francez!

Iar dacă îi veţi întreba pe Jean, Claude, Henry sau pe oricare alt pionier francez ce i-a îndemnat să lupte, răspunsul lor va fi simplu:

— Am cinstit pilda primului ostaş francez care s-a ridicat împotriva războiului dezlănţuit de capitalişti. Acesta a fost instructorul de pionieri Claude Marty.

reportaj — ştiri — informaţii — NOUTĂŢI — TEHNICE — reportaj

ȘTIINȚA și... PRIMĂVARA

...A venit primăvara. Natura s-a trezit din nou la viață, sub soarele vesel de martie.

De ce începe primăvara în martie? De ce spunem că la 21 martie începe primăvara astronomică? Răspunsul nu este greu de dat.

Știți cu toții că iarna, soarele se ridică la amiază puțin deasupra orizontului, pe cînd vara, el se ridică aproape deasupra capului. In timpul iernii noastre, soarele luminează din plin emisfera sudică a pămîntului, pe cînd în timpul verii noastre, soarele luminează din plin emisfera nordică...

Ei bine, la 21 martie, soarele trece din emisfera sudică a cerului, în cea nordică, traversînd ecuatorul ceresc (și pe cer există un ecuator închipuit, ca și pe pămînt). Momentul în care soarele traversează ecuatorul ceresc (anul acesta el a avut loc la 21 martie 1959, la orele 10 și 55 de minute) este numit echinoxul de primăvară. In această zi, ambele emisfere ale pămîntului sînt luminate la fel, ziua este egală cu noaptea, în emisfera nordică începe primăvara, iar în cea sudică — toamna.

UN INTERESANT FENOMEN CERESC

...In trecut oamenii, lipsiți de cunoștințe, credeau că o eclipsă este un semn ceresc, aducător de nenorocire. Astăzi, datorită descoperirilor științifice, noi știm că o eclipsă de Soare este cauzată de trecerea Pămîntului prin umbra Lunii, iar o eclipsă de Lună este o urmare a trecerii Lunii prin umbra provocată de Pămînt. Astronomii socotesc cu multă vreme înainte producerea eclipselor, cu precizie de secunde.

Așa s-au petrecut lucrurile și cu eclipsa parțială de Lună de la 24 martie 1959. Intocmai cum au prevăzut astronomii, intrarea în umbră, faza maximă și ieșirea din umbră (fazele ce pot fi observate cu precizie) s-au produs exact la orele calculate cu 3 ani înainte, adică 21 și 16 minute, 22 și 11 minute și 23 și 6 minute.

Eclipsa a putut fi observată în bune condițiuni. La Observatorul Astronomic Popular au fost executate peste 80 de fotografii și zeci de observații asupra culorilor Lunii eclipsate, culori datorite trecerii razelor de lumină solară prin atmosfera Pămîntului. Deosebit de interesantă a fost trecerea de la culoarea albastră-cenușie, la portocaliu roșcat.

Iată dar cum fenomenul considerat altădată ca „semn ceresc", a fost urmărit cu interes și curiozitate atît de cercetătorii observatorului cît și de colectivul de amatori astronomi.

MATEI ALECSESCU
Directorul Observatorului Astronomic Popular București

Din CURIOZITĂȚILE PRIMĂVERII

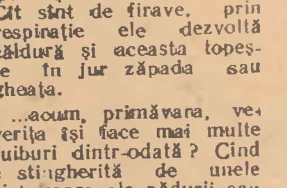
Știați că...

...frunzele tinere ale unor plante nu sînt verzi ci galbene, brune sau roșii? Aceasta datorită unor substanțe galbene, numite xantofilă și carotină, sau a unei substanțe roșii — antoxianul — pe care le conțin aceste plante. In primele zile ale primăverii, care sînt încă scurte, plantele nu au lumina necesară pentru fabricarea unei cantități mari de clorofilă și atunci predomină în frunză celelalte substanțe amintite.

...respirația ghioceilor, a brîndușelor sau viorelelor e cea care le ajută să străbată la lumină prin pătura de gheață? Cît sînt de firave, prin respirație ele dezvoltă căldură și aceasta topește în jur zăpada sau gheața.

...acum, primăvara, veverița își face mai multe cuiburi dintr-odată? Cînd e stingherită de unele viețuitoare ale pădurii sau de om, ea își transportă puii într-un alt cuib...

...pe la începutul lunii aprilie, planeta Mercur, planetă invizibilă, strălucește atît de puternic încît este mai luminoasă decît cea mai strălucitoare stea de pe cer?

„Cînd o cînta cucul"

— Bună dimineața, neică Angheluț!

— 'mneața! Da' unde vă zoriți cu noaptea-n cap?... Și pe o vreme ca asta!?

— La semănat.

Neica Angheluț privește în urma colectiviștilor fluierînd a mirare. „Nici n-a cîntat cucul și ei hop, cu semănatul!" El, neica Angheluț așteaptă să cînte cucul și apoi să semene... Că asta-i vorbă din bătrîni.

„Să semeni cînd o cînta cucul". O scorneală neroadă care, din nefericire mai dăinuie în capetele unora. Cucul, pasăre proastă. Ce știe el cînd să cînte? Dacă primăvara-i timpurie, cîntă devreme. Dacă-i tîrzie, cîntă și el tîrziu. Și cel mai adesea cîntă tîrziu pentru că așa-i clima pe la noi: se face cald tîrziu, în primăvară. Ei, și dacă semeni tîrziu, culegi tîrziu și puțin. Pămîntul se usucă. Umezeala pămîntului care dă putere semințelor, se duce. Apoi, semănatul tîrziu dă sămînța pradă dăunătorilor. Mai ales păduchelui de cîmp, pe ogoarele așezate la margine de pădure.

Iată, dintr-o scorneală neroadă, cum se prăpădește atîta amar de pîine.

Știința vine în ajutorul țăranilor muncitori în gospodăriile agricole colective și a celor cu gospodării individuale. Și știința arată hotărît: semănatul timpuriu ferește semănăturile de uscăciune, de dăunători, asigură o recoltă bogată.

Unii se tem de îngheț. Buletinele institutului meteorologic comunică des temperatura solului la diferite adîncimi. Chiar dacă deasupra pămîntul e înghețat, la 15—20 cm. adîncime el are o temperatură mai ridicată. Urmărind aceste buletine, făcînd o arătură mai adîncă, se poate semăna devreme.

Se zice despre cuc că-i pasăre leneșă. Nici măcar ouăle nu și le clocește singur. Ii place huzurul. De aceea cîntă numai cînd e cald afară. Nu cumva cei cu „semănatul la cîntatul cucului" cam aduc a... cuci? Nu cumva le place să lucreze la cîmp pe căldură și timp frumos, iar scorneala cu „cîntecul cucului" le prinde de minune?

A. ALBU

SĂ VORBIM DESPRE VREME

„Primăvara e ca o fetiță mofturoasă. Azi veselă, mîine îmbufnată. Și nu m-aș supăra dar ne încurcă toate planurile grupei. Of!... Babă Dochie... Are dreptate bunica cînd îți strigă: scutură-ți mai repede cojoacele! O întreb pe bunica cum e cu Baba Dochia, dar rîde și niciodată nu-mi răspunde serios. Dragă redacție, ne scrie Niculița, inimoasa noastră prietenă, te întreb pe tine, este vreo legătură între legendă și timpul schimbător de la începutul primăverii?"

— Nu, hotărît lucru că nu e nici o legătură, ne-a răspuns tovarășul Bălescu Oprea, de la Institutul Meteorologic, căruia i-am pus întrebarea Niculiței.

— Noi vă rugăm totuși să arătați cititorilor noștri: care-i pricina capriciilor primăverii?

— Trecerea de la anotimpul rece — iarnă — la vară — nu se face liniștit, mi-a răspuns. O luptă aprigă se dă între aerul rece și cel cald care caută să se înlocuiască unul pe altul. In lupta aceasta un factor important este creșterea zilei. Și iată de ce: creșterea zilei face să se mărească și durata strălucirii soarelui. Pămîntul începe să se încălzească, de la acesta se încălzește atmosfera și astfel aerul cald predomină. Totuși răbufniri de aer rece, venite din bazinul arctic prin nordul Europei, aduc temporar răciri însoțite de ninsoare, lapoviță, ploaie. Cînd însă pătrunderile de aer cald venite din nordul Africii sînt mai puternice, acestea reușesc să determine o vreme caldă, primăvăratecă.

— Dar lupta între masele de aer cald și rece se petrece numai primăvara?

— Nu. Pe fronturile meteorologice — cum numim noi liniile de întrepătrundere ale aerului cald cu cel rece — lupta se duce în tot timpul anului. Insă în cursul anotimpului cald, masele de aer rece care ajung la noi găsesc pămîntul încălzit, iar răcirea pe care o produc nu poate să ajungă în apropierea temperaturii de zero grade.

Primăvara însă, pămîntul este încă rece. Fie datorită iernii care este pe terminate, fie nopților care sînt încă destul de lungi și-și mai spun cuvîntul. De aceea se întîmplă uneori ca, spre surprinderea noastră să ne trezim în aprilie cu viscol. Și nu la munte, ci de pildă în regiunea Iași, cum s-a întîmplat în 17 aprilie 1957. De îngheț nu mai vorbesc, pentru că îl poți întîlni tot în regiunea Iași, chiar în luna mai. Cu acelaș glas sfătos, tovarășul Bălescu a adăugat: Ei și acum ce i-ași mai putea spune Niculiței decît: spor la lucru căci primăvara aceasta, în general, nu se anunță a fi prea capricioasă.

Ce-am mai putea spune noi Niculiței! Răspunsul a fost dat de un meteorolog. Și sîntem siguri că e de folos multor cititori, chiar și celor care mai rămîn pe gînduri la cuvintele bunicei.

F. BALAN

Chemarea soarelui

2

3

4

1. SOSITĂ DIN ȚĂRI DEPĂRTATE, BARZA, OASPETE CUNOSCUT, S-A INTORS LA VECHEA-I LOCUINȚĂ.

2. SUS, IN MUNȚI E IARĂȘI SOARE, ȘI PRIMULA A-NFLORIT!

3. CEI TREI LUPI SE MIRĂ POATE: CUM DE-I TOTUL INSORIT?

4. EI, CURAJ, E PRIMĂVARA!

PUTEREA COLECTIVULUI

La Spartachiada pionierilor și școlarilor, din toamna anului 1958, echipa de handbal de la Școala de 7 ani nr. 4 din Pitești a obținut locul I pe oraș și regiune. Cei mai mîndri au fost pionierii din clasa a VI-a. Victoria se datora în bună măsură colegilor lor și în special lui Furtună Aurel, cel mai bun sportiv din școală. Furtună a fost purtat pe brațe, îmbrățișat și felicitat de toți. Atunci n-aveau de unde ști că nu peste mult timp sportivul lor le va pricinui multe necazuri.

Intr-o zi, Furtună a fost chemat la tablă. Nu învățase nimic, așa că a luat nota 4 la algebră.

— Ce s-a întîmplat cu tine? l-au întrebat mirați colegii.

Furtună, dînd din umeri, a schimbat vorba:

— Haideți mai bine să jucăm un meci. Am să văd eu ce fac mîine cu algebra. Cer să m-asculte.

Dar Furtună n-a cerut a doua zi să fie ascultat și pe deasupra a mai luat un 4 și la franceză.

—Ce faci, Aurel? Ieri un 4, azi altul, nu mai înțeleg nimic, l-a întrebat supărat Visarion, colegul său.

— Ce contează doi de patru? Mîine o să iau un zece!...

— Și ieri ai spus la fel.

— Ia mai lăsă-mă în pace! și Furtună a continuat să-și privească prietenul cu ironie.

— Uite ce-i, Aurel, lasă fumurile astea și apucă-te de învățătură. Ai devenit un îngîmfat.

— Și un leneș!

— Să-l dăm afară din echipă — a propus cineva.

Furtună a tresărit. Și-a privit colegii nedumerit apoi, aducîndu-și aminte că a doua zi au meci cu clasa a VII-a, a început să rîdă ironic:

— Să mă dați afară? Nu-i nevoie. Plec singur. Și să vă văd mîine cum o s-o scoateți la capăt. N-o să vin să joc nici dacă o să cădeți în genunchi înaintea mea!

Bineînțeles, n-a îngenunchiat nimeni în fața lui. Caciuc Petre l-a înlocuit cu mult succes și meciul a fost cîștigat. Și, spre mirarea lui Furtună, n-a fost rugat să joace nici atunci cînd au avut de susținut un meci cu echipa Școlii nr. 5. Atunci începu să se simtă prost. Toți prietenii lui de la Școala nr. 5 aveau să afle că e dat afară din echipă. L-a luat de-o parte pe Visarion:

— Lăsați-mă să joc și eu, altfel o să pierdem meciul.

— Intîi să înveți!

— Pe cuvîntul meu că am să învăț. Uite, dacă mă ascultă astăzi, sînt în stare să răspund pentru nota 10 la toate obiectele.

— Nu așa, frate. Nu-i destul să știi numai astăzi. Cînd o să-ți îndrepți toate notele și cînd o să te lecuiești de boala îngîmfării, o să te primim.

Furtună n-a jucat nici de data aceasta. A început însă să răspundă din ce în ce mai bine la lecții. Colegii l-au ajutat să învețe și lecțiile din urmă. Alături de notele slabe, apărură note 7, 8 și chiar 9 și 10. Și într-o bună zi colegii au hotărît să-l reprimească în echipă. Aveau destule dovezi că prietenul lor s-a schimbat. Tare s-au mai bucurat cu toții văzînd că Furtună a devenit iar bun la învățătură și modest.

A. PETRUȘAN

Cei mai buni povestitori

Intr-una din zile, în toate școlile din Aiud a apărut un afiș prin care Comitetul raional U.T.M. și Biblioteca raională îi anunțau pe toți școlarii din clasa I-a și pînă la a IV-a că, în curînd, se va organiza în oraș un concurs cu tema „Cine povestește mai frumos". Toți acei care doreau să participe la concurs, trebuiau ca în două luni de zile, să citească 5 cărți obligatorii și 5 cărți la alegere. Chiar de a doua zi, Biblioteca raională a fost luată „cu asalt" de o mulțime de școlari și pionieri, doritori să participe la concurs. Zi de zi, numărul concurenților creștea. Iar numărul cărților din rafturile bibliotecii se micșora continuu. Numai în cîteva zile au fost împrumutate de la bibliotecă peste 300 de cărți.

Dar timpul de pregătire s-a terminat și, într-o dimineață de duminică, cei 123 de participanți s-au adunat în sala unde avea loc concursul. Fiecare ținea cu grijă în mînă recenziile cărților citite. Multe dintre recenzii erau împodobite cu tot felul de desene.

Pentru juriu a fost foarte greu să aprecieze care fetiță sau care băiat a povestit mai frumos, cine merită cu adevărat titlul de „cel mai bun povestitor". Dar, ca la oricare concurs, și la acesta au fost aleși cei mai buni. Iată-i: Clasa I-a, Lucia Groza de la Școala de 7 ani Aiudul de Sus; clasa a II-a, Mircea Cadabețki, Școala de 7 ani nr. 1; clasa a III-a, Monica Pop, Școala de 7 ani nr. 1; clasa a IV-a, Gheorghe Suba, Școala de 7 ani nr. 1 Aiudul de Sus și Reka Szigetvari de la Școala maghiară.

In urma concursului „Cine povestește mai frumos", în vitrina bibliotecii raionale a fost expus un panou de onoare, cu cei mai buni povestitori din oraș. In urma acestui concurs, numărul cititorilor la bibliotecă s-a dublat, iar numărul acelora care doresc să se mai organizeze asemenea concursuri a ajuns și el la mai bine de 300.

RADU POPA

Crescătoarea de porumbei

Participarea pionierilor la concursul micilor naturaliști a făcut să încolțească în inima multora dintre ei dragostea pentru cultivarea plantelor, pentru creșterea animalelor mici și a păsărilor. Aproape în fiecare școală se întîlnesc miciuriniști iscusiți, crescători pricepuți de animale și de păsări.

De curînd, am întîlnit o asemenea crescătoare de porumbei, la Școala de 7 ani din comuna Manasia, raionul Urziceni: pioniera pe care o vedeți în fotografie. Se numește Elena Călinescu și este, în clasa a V-a A. Elena Călinescu este cunoscută de toți copiii din școală ca o pasionată crescătoare de porumbei.

In primăvara aceasta s-a împlinit un an de cînd Elena, după rugăminți îndelungate, a reușit să obțină de la fratele ei mai mare — „bădia" — cum îl numește Elena, trei perechi de porumbei. A doua zi, toți colegii de clasă au aflat vestea. I-au spus și tovarășei instructoare:

— Călinescu Elena are trei perechi de porumbei...

Dar lucrurile nu s-au petrecut așa de simplu cum credea Elena. Chiar în prima dimineață, cînd să le dea de mîncare, porumbeii în loc să coboare din hulubărie în curte, au zburat pe casa vecinului. Seara la fel.

—Incepuse să-mi pară rău că i-am luat — povestește Elena.

— „Bădița" nu te-a sfătuit ce să faci?

— La început nu mi-a spus nimic. Era supărat pe mine. Prea mult îl bătusem la cap. De-abia după vreo săptămînă mi-a destăinuit cîte ceva din „secretele" creșterii porumbeilor. In primul rînd — îmi spunea el—, trebuie să mă port foarte blînd cu porumbeii, fiindcă sînt păsări foarte sensibile și sperioase. Să-i hrănesc la o anumită oră, să le schimb apa în fiecare zi. Și mi-a mai spus ceva: să găsesc un „semnal" pe care să-l folosesc atunci cînd chem porumbeii la mîncare...

Că Elena a îndeplinit întocmai sfaturile „bădiei" o spun faptele. După un an de zile numărul porumbeilor a crescut de cinci ori, iar acum, cînd Elena rostește „priii, priii, priii", porumbeii se strîng în jurul ei și ciugulesc, fără teamă boabele pe care mica lor îngrijitoare le împrăștie cu dărnicie...

La despărțire Elena mi-a destăinuit un gînd: de acum înainte va crește porumbei călători. In această muncă vor fi atrași toți pionierii din grupa sa.

AL. MIHU

La chemarea prietenoasă, plină de blîndețe, a Elenei, porumbeii se adună grabnic, ciugulind cu lăcomie grăunțele.

SPORT

Atac la poarta echipei Progresul. Ene I (Dinamo) a sărit la minge, dar Mîndru, atent, intervine la timp și boxează mingea dincolo de linia de 16 m. (Fază din meciul Progresul București — Dinamo București, desfășurat duminică pe stadionul „23 August" din Capitală).

Campionatul categoriei A la fotbal

Pe locul I: C.C.A.

Duminică au continuat întîlnirile din cadrul campionatului categoriei A la fotbal — etapa a 14-a.

Desigur că, dintre toate meciurile programate, un interes deosebit a stîrnit cuplajul de pe stadionul „23 August" din Capitală unde și-au disputat întîietatea cele patru echipe bucureștene: Progresul cu Dinamo și C.C.A. cu Rapid. Partidele, în general, au plăcut celor peste 80.000 de spectatori prezenți în tribune. Iar dacă în primul meci (Progresul—Dinamo) scorul a fost strîns (1—0 pentru Progresul), în schimb, în cel de al doilea, în care echipa C.C.A. a primit replica echipei Rapid, s-au marcat patru goluri — și toate numai de către jucătorii militari care au tras foarte mult la poarta apărată de Dungu! In minutul 25 de joc a „căzut" primul gol: Constantin l-a lansat pe Cacoveanu, acesta a centrat din apropierea liniei de fund și Alexandrescu a înscris cu o frumoasă lovitură cu capul. După alte 10 minute, scorul se modifică (2—0) datorită punctului înscris de Tătaru. Și după pauză inițiativa aparține tot echipei C.C.A. care mai înscrie încă de două ori prin Alexandrescu și Constantin. Scor final 4—0.

Intîlnirile desfășurate în țară au fost cîștigate în majoritate de echipele gazde: Petrolul Ploești—Steagul Roșu Orașul Stalin: 1—0; Dinamo Bacău—Știința Cluj: 2—0; Farul Constanța—Jiul Petroșani: 3—1. O singură echipă a cîștigat în deplasare: U.T.A. — care a învins la Timișoara echipa Știința cu 2—1. In urma acestor rezultate, pe primul loc, în clasament, se situează C.C.A. cu 21 puncte, urmată de Petrolul cu 20 de puncte și de Dinamo-București cu 19 puncte.

Ultimele trei locuri sînt deținute de Știința Timișoara (9 puncte), Farul Constanța și Știința Cluj (8 puncte).

EMIL DOBRESCU

Insemnări dintr-o călătorie prin China populară

PIONIERII CHINEZI — ENTUZIAȘTI ACTIVIȘTI OBȘTEȘTI

Sosisem la Tientsin dimineața, cînd străzile orașului erau inundate de lume. Prin fereastra mașinii, orașul mi s-a înfățișat în toată frumusețea sa, cu străzi nu prea late, trotuare curate și case cu 3—4 etaje, multe din ele împodobite cu balconașe sau cu turnulețe ca turele de șah. O plimbare prin oraș îmi devenise ispititoare. După ce am lăsat bagajele la hotelul „Tientsin" am coborît în strada și ne-am amestecat în mulțime.

Era pe la sfîrșitul lunii august anul trecut, cînd școlarii chinezi se aflau încă în vacanță. Pe strada He-pin-lu, cu trotuarele sale întesate de lume, am întîlnit un grup de pionieri ce mergeau încet, priveau atent în jur, se aplecau, ridicau hîrtii aruncate pe jos și le puneau în coșulețele de gunoi, se opreau și discutau cu vreun cetățean care din neglijență lăsa să-i scape resturi pe trotuar, notau ceva într-un carnețel continuîndu-și apoi drumul atenți, ca oamenii stăpîniți de o mare răspundere. Micuții pietoni ar fi trecut probabil neobservați pentru mine dacă nu aș fi devenit martor la o scenă interesantă. Un cetățean, mișcînd agale un evantai cît o frunză de lotus, a aruncat pe trotuar resturile unui pachețel al cărui conținut îl consumase. Un pionier, după ce a dat binețe cetățeanului, l-a invitat respectuos să nu mai arunce pe jos hîrtii. Dar omul nostru neluînd în seamă remarca justă a pionierului i s-a adresat acestuia cu un ton de superioritate, greșit înțeleasă: „Ce-i tinere, mă înveți cum să mă port"? și a dat să plece. Atunci au intervenit și alți pionieri din grupul de activiști obștești, iar cetățeanul, oarecum rușinat, a ridicat hîrtiile de jos și le-a dus la coșulețul de gunoi, a mulțumit micuților săi critici și și-a văzut de drum. Eram puțin nedumerit, dar intervenția însoțitorului meu a limpezit lucrurile. „La noi în oraș, spune el, pionierii participă alături de organizațiile obștești din cartiere la curățenia străzilor. E o cinste pentru detașamentele de pionieri ca strada pe care se află școala lor, sau străzile pe care locuiesc ei să fie curate. Uneori echipe de pionieri de serviciu merg și pe alte străzi, sprijinind menținerea curățeniei în tot orașul".

La primul colț de stradă atenția ne-a reținut-o un alt fapt ciudat pentru mine, dar cu totul firesc pentru locuitorii Tientsinului. De pe treptele unei case așezate în colțul străzii, trei pionieri, doi băieți și o fată, priveau atenți spre pietonii care traversau strada. Cînd vreunul grăbit, distrat, sau certat cu regulile de circulație se avînta să treacă strada „pe roșu", unul din pionieri ducea repede la gură un cornet mare și striga ceva. Imediat după aceasta, fetița nota ceva într-un carnețel. „Îi vedeți? — mi se adresează însoțitorul; aceasta este o grupă de serviciu la circulație. Ei ajută miliția populară și organizațiile obștești în prevenirea accidentelor. Băiețelul acela cu carnetul în mînă, cînd observă că vreun pieton vrea să treacă pe roșu îi strigă: „Cetățene, fii atent, n-ai voie să treci, te expui accidentului!" „Dar fetița ce notează?" întreb eu. Fetița ține evidența cazurilor de nereguli constatate în circulația pietonilor. „Ați dori să vedeți constatările lor în dimineața aceasta?" mă întreabă însoțitorul. „Cu cea mai mare plăcere! Numai să nu fie secret pionieresc". „Nu, poftiți!" După salutul voios de pionier, conducătoarea echipei de serviciu ne întinde carnețelul cu însemnările sale. „Azi au fost puține încălcări ale regulilor de circulație, ne spune ea zîmbind. E semn că munca noastră obștească dă roade!" Am așteptat ca lumina, verde strălucitoare, a semaforului să ne indice trecere liberă și am plecat spre parcul Pin-iuan.

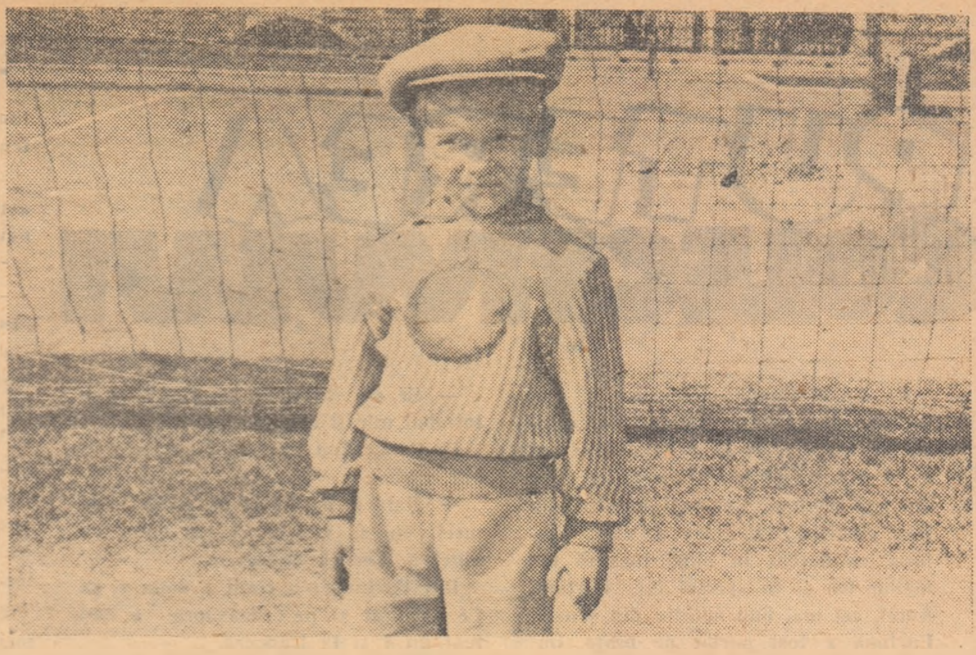
Pe alei era liniște. Ici, colo se zăreau oameni, unii dintre ei lucrători din schimburile de noapte. Mai încolo, pe marginea lacului, fugind care încotro, se zăreau cîțiva pionieri, unii cu niște bețe de bambus în mînă, la capătul cărora erau prinse săculețe de tifon, alții cu bețe mai mici avînd la capăt o sită de metal. Ne-am așezat pe o bancă să-i privim. „Acestea sînt echipe de luptă împotriva țînțarilor, îmi explică însoțitorul, ne mai așteptînd să pun eu întrebarea. Tientsinul este un oraș cu multă apă, și unde este apă, țînțarii se adună nepoftiți".

După o luptă încordată cu unul din cei patru dușmani (în China populară oamenii muncii și-au luat angajamentul să distrugă pe cei patru dușmani — țînțarii, șobolanii, vrăbiile și muștele), echipa de pionieri s-a retras pe bănci. Ne-am apropiat și noi. „Rezultatul luptei?" întreb eu, stîrnind rîsetele micilor luptători. „La noi, toți voinici și sănătoși; în tabăra dușmanului, precum vedeți, numeroși morți". Într-adevăr, numărul țînțarilor nimiciți de echipa pionierilor era destul de mare.

M-am despărțit de pionierii din Tientsin ducînd cu mine amintirea unor tineri entuziaști, care cu forțele specifice vîrstei lor, aduc o contribuție la înflorirea vieții poporului marii Chine populare.

ILIE RADULESCU

„MINGEA" Un nou film artistic romînesc

Poate vă închipuiți că, purtind titlul „Mingea", noul film romînesc este inspirat de vreun meci de fotbal, de vreo echipă sportivă puternică, de vreo întîmplare veselă legată de vreun conflict între sportivi? Nicidecum. Nu-i un film vesel, ci e plin de o tristețe apăsătoare. Acțiunea se petrece cu ani în urmă, prin 1932-33. Eroul filmului, un copil de 5-6 ani, are și el, ca oricare copil, un vis pe care abia așteaptă să-i vadă împlinit. Își dorește o minge mare, galbenă, pe care s-o găsească de ziua lui lîngă pernă. Vouă, desigur, acest vis al eroului nostru, vi se pare foarte ușor de realizat. Dar anii aceia ofereau prea puține bucurii copiilor și chiar oamenilor mari. Foamea, sărăcia, mizeria nu le puteau pune bujori în obraji și nici zîmbete în ochii mari, încercănați. Tatăl micuțului erou al filmului era dat afară din slujbă. Navea bani și nici un sprijin de nicăieri. Dar dorea din toată inima să cumpere, singurului său copil, mingea mult visată. Pentru aceasta el își vinde haina, scutură covoare, muncește pretutindeni unde izbutește să capete bani.

Cu fiecare secvență a filmului, spectatorul trăiește emoția amarelor întrebări: Va cumpăra tatăl mingea, n-o va cumpăra? Va putea acest copil, așa de puțin pretențios, să-și vadă visul împlinit? Cîte piedici vor mai trebui sfărîmate?

Dar pentru a căpăta răspuns la atîtea întrebări, va trebui să mergem împreună să vedem filmul. Mai ales că, odată cu vizionarea lui, pe lîngă răspunsurile ce le vom primi la întrebările de mai sus, vom putea admira jocul vioi, degajat al celui mai tînăr interpret, Ion Bodeanu care nu are mai mult de... cinci ani, precum și iscusința și talentul actorilor noștri Lazăr Vrabie, Andrei Codarcea, Sandu Sticlaru, Ion Ulmeni și alții.

CE SA CITIM

OTILIA CAZIMIR: „Poezii"; DUMITRU ALMAȘ: „Cetatea de pe stînca verde"; JULES VERNE: „Insula misterioasă" (ed. III); VIORICA HUBER: „Ghil-Thagar"; KAVERIN: „Doi căpitani"; NICOLAE FILIMON: „Scrieri alese"; A. AVDEENKO: „Acțiunea „Primăvara în munți" (colecția „Cutezătorii)"; IMRE TOTH: „Stele, atomi, oameni" (colecția „Știința învinge)"; I. SARF și N. VOICULEȚ: „Atomul în slujba vieții" (colecția „Știința învinge)"; D. ROZENZWEIG: „Comuna din Paris" (colecția „Pagini din istoria universală)".

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA București, Piața „Scînteii" tel 17.60.10; 17.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".